

Fonologie

Akkadština je zapisována klínovým písmem, které pravděpodobně vynalezli Sumerové. Nezachycuje tedy přesně ty hlásky, které se v sumerštině nevyskytovaly.

Výslovnost akkadských hlásek lze rekonstruovat jen přibližně – na základě analýsy písenného systému (srovnávání variant jednoho a téhož slova v různých textech), na základě srovnání s jinými semitoamitskými jazyky (arabština, hebrejšтина).

Vokály (samohlásky)

a, e, i, u

Vokály mohou být krátké či dlouhé. Rozdíl v délce vokálů je významotvorný; např. *mutum* „manžel“, *mūtum* „smrt“. Klínové písmo ovšem nezachycuje důsledně délku vokálů (obě slova se zpravidla píší *mu-tum*).

1) Primárně dlouhé vokály: označují se makronem (*mūtum, mātum, awīlum, erēbum*).

2) Sekundárně dlouhé vokály (vznikly v důsledku kontrakce = stažení dvou vokálů v kontaktní pozici při skloňování a časování): označují se stříškou. Např. **kiri-um* → *kirūm*.

Konsonanty (souhlásky)

Tyto konsonanty se zřejmě vyslovovaly přibližně stejně jako v češtině:

b, p, d, t, z, s, š, g, k, n, m, l, r, j

Emfatické konsonanty (vyslovovaly se s emfází, tj. zdůrazněním):

š, t

Hlásky *w* se vyslovovala bilabiálně (obouretně); jako anglické *w*.

Hlásky *q* se vyslovovala jako zadní *k* (podobně jako v arabštině či perštině), nikoliv jako *kv*!

Hlásky *h* se vyslovovala podobně jako české *ch*.

Hlásky ' (alif) se vyslovovala podobně jako *ráz* v češtině (např. *v'obchodě*).

Klínové písmo neumožňuje jednoznačné rozlišování znělých, neznělých a emfatických konsonantů; např. znak *ZA* může označovat slabiky *za, sa, ša*.